

Jeg kan derfor sige, at jeg er glad over, at der er fremkommet et Lovforslag paa dette Omraade.

Derimod er det meget langt fra, at jeg billiger alle Forslagets Bestemmelser. Jeg kan gerne med det samme sige, at skulde jeg tage Stilling til Lovforslaget, som det foreligger, saa jeg mig nødsaget til at stemme imod det, fordi det rummer mange Bestemmelser, som umuligt lader sig gennemføre, hvis vi ikke helt skal hindre Dyrenes Brug. Dermed er ingenlunde sagt, at jeg ikke kan være med til en Behandling af dette Lovforslag, som kan blive nyttig og frugtbar. Jeg er ingenlunde enig med den højtærede Justitsminister, som i Forgaars sagde — jeg kunde da ikke faa anden Mening ud af hans Tale —, at det, som skulde opnaas ved dette Lovforslag, var, at det ved at blive underkastet en første Behandling gjorde moralsk Nytte. Den højtærede Minister brugte ikke disse Ord, men jeg synes, at han ved den Maade, hvorpaa han behandlede Lovforslaget, tilkendegav dette. Jeg anlægger et andet Synspunkt, jeg mener, at vi skal se at faa et praktisk Resultat ud af Lovforslaget, idet jeg som sagt nærer den Opfattelse, at vi trænger til Lovgivning paa dette Omraade.

Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne erklærede i Forgaars, at jeg havde sagt, vistnok i 1899, da vi behandlede et Lovforslag om Transport af Dyr, om Straffeloven: Hvem har skrevet denne Lov? Det maa Menneskene have gjort, siden Dyrene er saa lidt omtalte deri. Jeg har ikke set efter, om jeg har udtalt mig saaledes, men det er nok muligt. Vor Straffelov indeholder saare lidt til Beskyttelse af Dyr, den har kun en eneste Paragraf derom. Jeg er dog ikke enig med det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Kofod), som i Gaar udtalte, at denne Paragraf oven i Købet slet ikke var givet for Dyrenes, men for Menneskenes Skyld, idet den kun tilsigtede at beskytte Menneskenes Ejendomsret overfor Dyrene. Det er ikke ganske rigtigt. Hvis jeg mishandler mit eget Dyr, kan jeg ifalde Strafansvar efter denne Paragraf. Men den giver alligevel ikke Straffemyndighederne ret meget at holde sig til. Der er Trang til flere Bestemmelser paa dette Omraade.

Jeg nærer samme Anskuelse som de

Talere, der har fremhævet, at en hel Del Regler i Lovforslaget er uigennemførlige. Jeg kan opregne over 20 Bestemmelser, som ikke kan gennemføres, idet Loven, hvis de skulde indeholdes deri, vilde blive en ren Hemsko for dem, som skal have med Dyrene at bestille, og det er jo dog ikke Meningen. Meningen er kun at skærme Dyrene overfor de Mennesker, som ikke behandler dem tilbørligt.

Jeg skal ikke optage Tingets Tid med en udførlig Omtale af de enkelte Paragraffer, den er allerede blevet tilstrækkelig beslaglagt, navnlig af den sidste ærede Taler; jeg skal kun sige, at skal Lovforslaget ophøjes til Lov, maa det gennemgaa mange Ændringer. Naar jeg til at begynde med udtalte, at jeg her i København havde set det styggeste Dyrplageri, gjaldt dette ikke alene Dyrenes Behandling paa Gaden, men ogsaa deres Behandling i Slagtehuset. Man skulde dog tro, at paa et offentligt Slagtehus som det her i Byen var Behandlingen, som den burde være. Jeg mindes, at det paagældende Udvalg i sin Tid, da vi havde det nys nævnte Lovforslag til Behandling — det maa vel have været i 1899 —, besøgte Slagtehuset. Da vi kom derud, laa der paa Slagtebænken en bunden Kalv med Bovene hængende ud over Bænken og Hovedet hængende nedad. Hvor længe den havde ligget saaledes, inden vi kom, ved jeg ikke, men jeg ved, at da vi gik derfra efter en halv eller hel Times Forløb, laa den i samme Stilling. Slagtersvenden havde andet at bestille end at tage sig af den. Sligt er en oprørende Behandling. Hvad var der i Vejen for, at Kalven stod ubundet, indtil den skulde slagtes? Den Behandling, en Kalv er Genstand for ved at skulle ligge saaledes 1 eller 1½ Time, er langt mere barbarisk, end om det bliver en lidt uøvet Mand, der skærer Halsen over paa den.

Jeg er en Ven af, at alle 4-føddede Dyr dræbes med Skydemasker som foreslaet, men jeg vil hævde, at vi maa ikke træde nogens Følelse for nær, og der er en religiøs Bevægelse her i Landet, som vi vil komme til at saare, hvis vi giver denne Forskrift. Jøderne har den Bestemmelse, at intet Ben maa brydes paa Dyr, som skal bruges til Næring, derfor dræber de ikke Dyr paa samme Maade, som vi andre slagter dem,